

Kirke- og Underviisningsministeren: Ja, saa har jeg intet Videre dertil at bemærke. — Jeg skal endnu blot tillade mig at anbefale Udvalgets Indstilling med Hensyn til Overføleledirektøren, saaledes at han kan faae den forøgede Løn, som svarer til hans Tjenestetid, idet jeg ogsaa erkjender, at den Form, hvorunder Udvalget har foreslaaet at give dette Tillæg, i nærværende Tilfælde kan være berettiget.

Fischer: Jeg skal ikke opfaste mig til Dommer mellem de to ærede Medlemmer, der ere blevne uenige om, hvorvidt man passende tør sige, at der er anvendt en passiv Modstand i Henseende til Udførelsen af Loven om Museernes Forening; men jeg skal ikke undlade at henvende Opmærksomheden paa et Punkt, som her mulig kunde komme i Betragtning. Da Sagen ifjor forelaa Udvalget, modtog det en særdeles vidtløftig Samling af Aktstykker, der indeholdt Forhandling mellem Ministeriet, Universitetet og forskellige andre Autoriteter. Det fremgik deraf, at det eneste Punkt i den hele Lov, der fandt Universitetets ubetingede Bifald, var det om Bygningen ud til Krystalgade, og det er uægtelig et mærkeligt Tilfælde — jeg maa antage, at det kun er et Tilfælde — at det ogsaa er det eneste Punkt i den hele Lov, som der er Udset til vil blive gennemført. Den ærede Minister bemærkede, at det vistnok maatte være overseet, at Bygningen ikke kunde være færdig, til 1ste April 1864, men det maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa ingenlunde er Tilfældet. De Penge, som skulde anvendes til Bygningens Fuldførelse, bleve først stillede til Ministeriets Raadighed den 1ste April 1863, og det var paa ingen Maade Udvalget uklart, at der ikke kunde være Tale om i Løbet af eet, to eller maaskee endog tre Aar at fuldende denne Bygning. Ikke desto mindre vedtog man, paa Ministeriets Forslag, § 1, hvori det hedder: „Det kongelige naturhistoriske Museums Samlinger forenes fra den 1ste April 1864, at regne med Kjøbenhavn's Universitets ligeartede naturhistoriske Samlinger“. Det, som man derved tænkte sig, var paa ingen Maade, at disse Samlinger til den Tid skulde stilles ved Siden af hinanden og i

samme Lokale, men det, man tænkte sig, var, at disse Samlinger hver for sig strøg fra 1ste April 1864 skulde underlægges en fælles Bestyrelse, og at Sammensmeltningen, just derved at der var een Bestyrelse tilstede for de hidtil afskiltede to Samlinger, kunde forberedes saaledes, at den, naar Museet var færdigt, hurtigere kunde foregaae, end ellers vilde være Tilfældet. Man troede altsaa paa ingen Maade, at Bygningen skulde være færdig, og Alt være bragt i Orden til den 1ste April 1864. En lignende Betragtning ligger til Grund for den Paragraph, som bestemmer, at Revisionen af Lønningssloven af 12te Januar 1858 skal benyttes til at fastsætte Lønningerne for Medlemmerne af Bestyrelsen, thi naar de skulde træde i Virksomhed fra 1ste April 1864 for at forberede Samlingernes endelige Indflytning, naar Bygningen var færdig, saa var det ogsaa billigt og retfærdigt at give dem den Løn, der tilkom dem som Bestyrere af Samlingerne fra den Tid, de traadte i Virksomhed som saadanne. Jeg skal endnu tilføie, at man paa ingen Maade har været i Tvivl om, at det første Budget, som blev udstødet, i mange Punkter var blot foreløbigt; der kunde ikke være Tale om at fastslaae noget Budget, som skulde blive staaende urokkelig i al Evighed, eller blot for en længere Arrække, men man tænkte sig Budgettet fastsat saaledes, som de forhaanden værende Omstændigheder kunde gjøre det ønskeligt, idet den Omstændighed, at en del af Samlingerne ere i Stormgade og en del i Universitetsbygningerne, kunde nødvendiggjøre et Budget, der var noget afvigende fra det, som i sin Tid maa træde i Kraft, om end i Hovedtrækene eensartet dermed. Man har altsaa paa ingen Maade overseet Noget i denne Henseende, og jeg tillader mig derfor at haabe, at den høitærede Minister vil træffe Foranstaltninger til at gennemføre Loven saaledes, som den er.

Endnu skal jeg kun med Hensyn til en Optrædelse af det ærede Medlem her ligeoverfor (H. M. Petersen) angaaende de 10,000 Rd. til Sæbtillæg tillade mig at bemærke, at min Argumentation var den: Dengang man besluttede at give Theatret et fast Tillæg og en større Frihed i Benyttelsen af dets Midler, da sagde man til det, nu affinde vi os med Dig